ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1899 Ἀριθ. 560

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀποθέωσις τῆς γυναικός. Ἡ Δοῦζε. Ὁ Γαβριὴλ δ' Ἀννούντζιο. — Ἐπὶ παίξιμό της (ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβιτσιάνου). — Ροβέρτος καὶ Κλαιρέτα (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Φιλολογικὴ κίνησις.— Ἡ κ. Ἰουλιέττα Ἀδὰμ καὶ αἱ νεοελληνισταὶ (κατὰ τὸν Jules Lemaitre (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).— Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). —Τὸ θέατρον καὶ αἱ ἄσχημοι. — Τί συνειθίζεται (ὑπὸ Φιλοκάλου).— Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Ὁ μικρὸς ἥρως τοῦ (de Amicis).

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἡ ἀποθέωσις τῆς γυναικός, ἡ πραγματικὴ ἀποθέωσις δὲν ἀπαντᾷ οὔτε εἰς τοὺς θριάμβους τῶν μεγάλων βασιλισσῶν τοῦ κόσμου, οὔτε τῶν μυθολογουμένων μαγισσῶν καὶ νηρηΐδων. Αἱ τελευταῖαι εἶναι μορφαὶ μόνον φανταστικαὶ γυναικεῖαι, σύμβολα τοῦ κάλλους καὶ τῆς μυστηριώδους δυνάμεως τῆς γυναικός. Αἱ πρῶται εἴτε εἰς τὴν χορείαν τῶν Σαβᾶ καὶ Σεμιράμιδων καὶ Κλεοπατρῶν ἀνάγονται, εἴτε Ἐλισσάβετ καὶ Καρλόττα καὶ μεγάλαι Αἰκατερίναι ὀνομάζονται εἶναι πάντοτε γυναῖκες, δεσπόζουσαι μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἀξιώματός των μᾶλλον, παρὰ διὰ τῆς ἰδίας των ἀτομικότητος.

Δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν μεγάλων σοφῶν καὶ μεγάλων ἡρωΐδων καὶ μεγάλων μητέρων. Αἱ ἀποθεώσεις τούτων εἶναι πολὺ ἰδανικαί, καὶ ἀποπνέουσι πάντοτε περισσότερον λιβανωτὸν παρὰ εὐωδίας καὶ ἀρώματα ζωῆς.

Ἡ ἀποθέωσις τῆς γυναικὸς ἕνα μόνον ἔχει θρόνον: τὴν Τέχνην· ἓν βασίλειον, τὸ θέατρον. Ἡ γυνὴ εἰς τὸ βασίλειόν της αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει οὔτε ἐθνικότητα, οὔτε πατρίδα, οὔτε θυρεοὺς καὶ οἰκόσημα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἀδιακρίτως εἰς ὅλην τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα· ἡ γυνὴ εἰς τὸν στυλοβάτην της αὐτόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι οὔτε ἀπὸ ἀνάγλυφον μάρμαρον οὔτε ἀπὸ πολύτιμον μέταλλον, ἀλλ' ἀπὸ ὅ,τι τὸ κάλλος τῶν αἰώνων συνεκέντρωσε καὶ συνεδύασεν ἁρμονικῶς εἰς ἓν ἰδεῶδες σύνολον· ἡ γυνὴ ἀπὸ τὸν θρόνον της αὐτὸν τὸν ὁποῖον φέρουν ἐπὶ τῶν πτερύγων των αἱ χάριτες καὶ αἱ μοῦσαι, ἐξυψοῦται εἰς μεγαλεῖον καὶ εἰς δύναμιν, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ἡ γυνὴ ὅσον μεγαλοφυὴς καὶ ὑπέροχος καὶ ἂν εἶναι θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξυψωθῇ.

Τὴν ἐδοκιμάσαμεν, τὴν ὑπέστημεν, τὴν ἠσθάνθημεν τὴν δύναμιν αὐτὴν τῆς κυριάρχου γυναικὸς ἐντὸς ὀλίγων μόλις ὡρῶν. Εἴδαμεν ἢ μᾶλλον ἐδημιουργήσαμεν καὶ ἡμεῖς μέρος ἀπὸ τὴν ζωντανὴν αὐτὴν ἀποθέωσιν μὲ ὅ,τι εὐγενέστερον καὶ πλουσιώτερον ἐνέκλειεν ἡ ψυχή μας εἰς θησαυροὺς μεγάλου καὶ ὡραίου. Ἀνάψκμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων μας, μὲ τὴν ἠλεκτρικὴν ἔντασιν τῶν νεύρων μας, μὲ τὴν φλογερὰν πνοὴν ὡραίων τῆς ζωῆς μας στιγμῶν τὰς δᾷδας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ μορφή της ἐξιδανικεύετο, αἰθεριοῦτο. Ὁ λιβανωτὸς καὶ τὰ μύρα, τὰ ὁποῖα ἐκαύσαμεν πρὸ τοῦ θρόνου της δὲν ἀπετέλουν μέρος ὀργανικὸν τῆς ψυχῆς μας; δὲν ἦσαν αὐτὴ ἡ εὐγενεστέρα οὐσία της, αὐτὴ ἡ μᾶλλον μυρόβλητος μορφή της; Καὶ εἰς τὴν ἀποθέωσιν αὐτὴν δὲν μετέχουν ἐξ ἴσου ὅλοι καὶ περισσότερον ὅλων οἱ πολὺ ὑψηλὰ ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς βαθμίδος ἱστάμενοι, ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἰς εὐγένειαν καὶ τίτλους καὶ πνεῦμα καὶ σοφίαν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ κόσμος;

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπὶ πραγματικῶν θρόνων τῆς γῆς γεννηθέντες δὲν ἀπονέμουν τὸν φόρον τῆς λατρείας των εἰς τὴν ἀποθέωσιν τῆς γυναικὸς τοῦ θεάτρου, ἧς τὸ κράτος τὸ ἀπόλυτον καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὸ γόητρον σπανίως, ἐὰν ὄχι ποτέ, ἀπέκτησαν;

Ποία εἶναι; τί κοινόν; ποῖοι δεσμοὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἡμῶν; Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἠγνοοῦμεν τὸ ὄνομά της. Οὔτε ὁ λάτρις τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος ἐρωτᾷ, ἐὰν εἶναι νέα καὶ ὡραία. Οὔτε ὁ ἀριστοκράτης τῶν τύπων φροντίζει περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῶν περγαμηνῶν της. Οὔτε ὁ αὐστηρὸς ἠθικολόγος περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς. Εἶναι *αὐτή*. Ὅπως σορῶς λέγει ὁ Σούδερμανν εἰς τὴν Μάγδαν τοῦ *Sonn' io*.

Τὸ ὄνομά της μόνον κατακτᾷ. Ἐπὶ μῆνα τώρα ὅλον πολ.

λοί, οἱ πλεῖστοι ἴσως ἔζων μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς ἀφίξεώς της. Πόσαι οἰκονομίαι, πόσαι στερήσεις διὰ νὰ περισυλλεχθῇ τὸ μικρὸν αὐτὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς πολλοὺς εἶναι μέγα, ὁ φόρος αὐτὸς τοῦ πρὸς τὸν βωμόν της προσκυνήματος;

Καὶ πότε ἄλλοτε ὅλων μαζῆ αἱ καρδίαι ὑπέστησαν τοιοῦτον κλονισμόν, τοιαύτην ἠθικὴν συγκίνησιν, ἠσθάνθησαν τοιαύτην γλυκεῖαν ἡδονὴν καὶ ὀδύνην ὑπερτάτης ἀπολαύσεως ἢ εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον καὶ δραπέτιδας στιγμάς, καθ' ἃς τὸ πατριωτικὸν ἰδεῶδες συγκινεῖ καὶ συγκλονίζει αὐτάς; Τί εἶναι λοιπὸν τὸ φίλτρον τὸ μαγικόν, ποῖον εἶναι τὸ μέγα ἐλιξήριον τῆς ἀθανασίας τῆς γυναικός, ἡ ὁποία κατορθώνει νὰ γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν αἰσθήματα τόσον μεγάλα καὶ τόσον ἰσχυρά;

Ἡ ἔξοχος γυνὴ τοῦ θεάτρου ἀντιπροσωπεύει τὴν τέχνην εἰς τὴν φυσικωτέραν καὶ μᾶλλον ζωντανὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς. Εἶναι αὐτὴ ἡ ἐνσάρκωσις τῆς τέχνης, ἡ ὁποία θίγει μίαν πρὸς μίαν ὅλας τὰς χορδὰς τῆς ψυχῆς· ἡ ὁποία κατακτᾷ τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα μόρια τῆς ἐνεργείας του· ἡ ὁποία δεσπόζει τῶν νεύρων καὶ ἐδῶ τὰ ἐντείνει μέχρις ἀλλοφροσύνης καὶ ἐκεῖ τὰ παραλύει μέχρι θανάτου· ἡ ὁποία δεσμεύει τὸν ἀέρα τῆς ζωῆς εἰς τὸ στῆθος, ἀνακόπτει τὸν δρόμον τοῦ αἵματος, ψυχραίνει τὴν θερμότητα τοῦ ζωϊκοῦ μηχανισμοῦ, σταματᾷ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας· ἡ ὁποία οἰκειοποιεῖται πάντα τὰ δικαιώματα τῆς πολυειδοῦς καὶ πολυτρόπου φύσεως, πᾶσαν τὴν σοφίαν αὐτῆς, πᾶσαν τὴν θαυμαστίαν, ἀλλὰ καὶ τυφλὴν δύναμίν της, καὶ ἡ ὁποία ἐξεγείρει κεραυνοὺς καὶ καταιγίδας ἢ σκορπίζει ἠρεμίαν καὶ γαλήνην. Ἡ τέχνη τῆς ζωῆς ἡ γόησσα, ἡ ὁποία ἐξησφάλισε καὶ διὰ τὴν γυναῖκα στιγμὰς ἀληθοῦς ἀποθεώσεως.

Ὁ αἰών μας ἀνέτειλε μὲ τὴν ἀποθέωσιν μιᾶς μεγάλης καλλιτέχνιδος τῆς Ἰταλίας, τῆς προνομιούχου χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ μοῦσαι ἐφυγαδεύθησαν, ὅταν ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν Παρνασσόν. Τὸ ἄστρον τῆς Ristori ἀνέτειλε κατὰ τὰς πρώτας τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ δεκαετηρίδας καὶ ἠκτινοβόλει ἐπὶ πολὺν χρόνον, σκορπίζον τὴν φωτοβολίαν του μακράν, πολὺ μακρὰν καὶ εἰς τὰς ψυχρὰς καὶ σκοτεινὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ, τῶν ὁποίων γενεὰν ὅλην καὶ ἠλέκτρισε καὶ ἐθέρμανε καὶ εἰς τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα ἐν γένει, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε πολύτιμον ἐγκαλλώπισμα.

Ὁ αἰών μας κλείει μὲ τὴν ἀποθέωσιν τῆς Ἐλεονώρας Δοῦζε, τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος τῆς αὐτῆς προνομοιούχου χώρας, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, ἴσως, ὅτι ἡ γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μετεφυτεύθη ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ ὡραίου τὸ Δένδρον τῆς τέχνης, ἐκαρποφόρησε μὲ περισσοτέραν ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ τοιούτους ἐπὶ μακροὺς χρόνους ἀποδίδει πλουσίους καρπούς.

Καὶ εἶχε τὴν τύχην ἡ Ἑλλὰς τῆς σήμερον, ἡ μόλις ἐκ τῶν ἐρειπίων της ἀνεγειρομένη καὶ μὲ τὸ σῶμα ἠκρωτηριασμένον ἀκόμη νὰ δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους της τὴν ἐπιφανῆ τοῦ τέλους; τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἱέρειαν καὶ νὰ στέψῃ καὶ αὐτὴ μὲ τὰς δάφνας, αἱ ὁποῖαι ἐξακολουθοῦν νὰ φύωνται ἐπὶ τόσου; τώρα αἰῶνας παρὰ τὸν Ἰλισσόν, τὸ μέτωπον τῆς ξένης ἱεροφάντιδος, μεθ' ὅσης ἀγάπης ἔστερεν ἄλλοτε ἡ μεγάλη τῆς ἀρχαιότητος μήτηρ της τὰ μέτωπα τῶν μυστῶν τῆς [illegible]

Τί ἐὰν αὐτὴ ἀνήκῃ εἰς ἄλλην πατρίδα, εἰς ἄλλον λαὸν καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς μόνον ἰδίων τέκνων ἐστεφάνωνε μέσωπα; Ἔκτοτε ἡ ἀνθρωπότης προώδευσε καὶ ὁ πολιτισμὸς ἠδέλφωσε τοὺς λαοὺς ὅλους τῆς γῆς. Ἔκτοτε, ἐὰν ἡ πολιτεία ἐπιμένῃ νὰ θέτῃ ὅρια εἰς τοὺς ἐθνισμούς, ἡ τέχνη ὅμως ἡ μία καὶ ἑνιαία καὶ μεγάλη, ἡ τέχνη ἡ ἑλληνικὴ ἤνοιξε μητρικὰς καὶ εὐρείας τὰς πτέρυγάς της, καὶ ἐσκόρπισε τὸ κάλλος της εἰς ὅλην τὴν γῆν, καὶ ἔταξεν ὑπὸ τὸ κράτος της ἄνευ διακρίσεως φύλου καὶ ἐθνικότητος ὅλους τοὺς προνομιούχους τοῦ κόσμου. Ἔκτοτε ὅλοι οἱ τῶν βωμῶν τοῦ ὡραίου λειτουργοὶ μίαν καὶ μόνην ἀναγνωρίζουν πατρίδα: τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν, ἐν καὶ μόνον ὀμνύουν εἰς τὴν ζωήν των προσκύνημα: τὸ τοῦ ἱεροῦ βράχου καὶ ἕνα φιλοδοξοῦν νὰ δρέψουν κλῶνον δάφνης ἐκ τῆς φυομένης παρὰ τὸν Ἰλισσόν.

Ἡ Ἐλεονώρα Δοῦζε ἔκαμε σήμερον τὸ προσκύνημά της εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ὡραίου, ἐδέχθη τὴν δάφνην, ἣν ὁ θαυμασμὸς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων τῆς ἀπένειμε καὶ φεύγει ἀφίνουσα ὄπισθεν της ὡς οἱ παροδικοὶ ἀνὰ τὸ στερέωμα κομῆται μίαν μεγάλην φωνεινὴν ἀκτῖνα, ἥτις θὰ ἀδελφώνεται εἰς τὴν φαντασίαν μας μὲ ὅ,τι ὡραῖον συνοψίζῃ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἡ ἱστορία τῆς τέχνης τόσων διαφόρων αἰώνων καὶ τόσων ἀντιθέτων ἐποχῶν.

Gabrielle d'Annunzio

Ὅ,τι δὲ τοιαύτας στιγμὰς ἀποθεώσεως ἡ τέχνη δίδει μόνον εἰς τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρωίδας τοῦ θεάτρου, ζωντανόν, ἀπὸν τώρα παράδειγμα μᾶς παρέχει ἡ ταὐτόχρονος ἄφιξις ἑνὸς μεγάλου συγγραφέως, γνωστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον, τοῦ Γαβριὴλ δ' Ἀνούντζιο. Δύναται νὰ λεχθῇ δι' αὐτὸν ὅτι σήμερον μεταξὺ τῶν μυθιστοριογράφων τοῦ εἴδους του καθ' ὅλον τὸν κόσμον αὐτὸς κρατεῖ τὸ record. Τὰ βιβλία του ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας· ἐδῶ ἀναγινώσκεται ἀπλήστως καὶ θαυμάζεται μέχρι φανατισμοῦ. Ἀλλ' ἡ δόξα του ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, δὲν φθάνει ποτὲ τὴν τῆς Δοῦζε, ἡ ἐπίδρασίς του ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἰσχυρὰ δὲν συναρπάζει καὶ συγκλονίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχήν, μὲ τὴν δύναμιν τῆς μεγάλης τραγῳδοῦ.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐεξήγητον. Αὐτὸς ζωγραφίζει τὴν φύσιν, τὴν ψυχήν, τὸ πνεῦμα, τὸν νοῦν, τὰς αἰσθήσεις μετὰ τελειότητος καταπληκτικῆς. Ἡ Δοῦζε ζῇ τὰς εἰκόνας αὐτάς, θέτει τὴν ἰδίαν της ψυχήν, τὸν νοῦν της, τὸ πνεῦμά της, τὰς αἰσθήσεις της ὑπὸ τὰς πολλαπλᾶς ἠλεκτρικὰς δονήσεις τῆς φύσεως καὶ μᾶς δίδει ὄχι πλέον εἰκόνας, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φύσιν, ζῶσαν καὶ ἀσπαίρουσαν ὑπὸ τὴν χαρὰν ἢ ὑπὸ τὴν θλῖψιν, ὑπὸ τὸν πόνον ἢ ὑπὸ τὸ πάθος, ὑπὸ τὴν ἡδονὴν ἢ ὑπὸ τὴν ὀδύνην. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ζωὴ εἶναι θνητή, διὰ τοῦτο καὶ ἡ δόξα τῶν ἡρώων τῆς σκηνῆς σπανίως ἐπιζῇ τοῦ αἰῶνος τῆς ἀποθεώσεώς των, ἐνῷ τοὐναντίον ἡ ἀθανασία ἐν τῷ ἀπείρῳ τῆς αἰωνιότητός της ἔχει ἀνοικτὰς τὰς πύλας διὰ τοὺς μεγάλους ζωγράφους καὶ ἀνατόμους τῆς φύσεως, εἰς οἱανδήποτε καὶ ἂν ὑπάγωνται οὗτοι κατηγορίαν.

ΣΤΟ ΠΑΙΞΙΜΟ ΤΗΣ

Μ' ἤχους, ὁποῦ τὸ χέρι σου σκορπᾷ
Καὶ ζωντανεύει τοῦ τεχνίτ' ἡ φαντασία,
Λαβαίνει σάρκα καὶ πνοή, πετᾷ
Οὐράνιο τραγούδι μ' ἁρμονία.

—

Ὦ παῖξε! μέσ' τὰ χέρια σου ν' ἀνθίσουν
Σκέψες, παλμοὶ καὶ πόθοι φτερωμένοι,
Τοῦ καλλιτέχνη, ναί, μὲ μιᾶς νὰ ξαναζήσουν
Δόλιες χαρὲς ἢ πόνοι νεκρωμένοι,
Ποῦ στ' ἄπειρο, στὸ αἰώνιο θάντηχήσουν.

Καλάμαι **Εἰρήνη Γ. Ζαβιτσιάνου**

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΚΛΑΙΡΕΤΑ

Ἂν καὶ φύσαγε δροσάτο ἀγεράκι στὴν πεδιάδα, κάτω στὴν πεδιάδα, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἔκανε ζέστη. Οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ποῦ βασίλευε περνούσανε κατακόκκινες ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ καὶ μονάχα τὸ μονότονο τραγούδι τοῦ τριγονιοῦ τάραζε τὴν ἡσυχία τῆς βραδειᾶς.

Ἔτσι ἄρχιζε ἡ φύσις ὅλη νὰ βυθίζεται στὸν ὕπνο της, ὅταν ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Κλαιρέττα πήγαιναν περίπατο κατὰ τὸ μέρος τῆς πηγῆς τοῦ δάσους, ὅπου ἄλλοτε εἴχανε ἀλλάξει τρυφεροὺς ὅρκους· ἤτανε γιὰ αὐτοὺς τόπος ἱερός.

Πόσο πολὺ ὤμορφη εἶχε γείνει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ πάντρευτήκανε! Χίλια δυὸ φυτὰ καὶ ἄνθια τὴν εἴχανε στολίσει καὶ ἔτσι χάνουνταν ἡ πηγὴ ἀνάμεσα σὲ μυρωδάτα φυλλώματα, ἀγαπητὸ καὶ γλυκὸ καταφύγιο γιὰ τοὺς ταξειδιώτες, ποῦ θέλανε νὰ ξεκουραστοῦνε καμμιὰ φορά.

Καὶ τ' ἀηδόνια ἀρχίσανε τὰ τραγούδια τους καὶ ὁ ἀντίλαλος τὰ ξανάλεγε. Ὅταν τ' ἀγαπημένο ταίρι μπῆκε μέσα 'στὸ δάσος, ὁλόφωτο τὸ φεγγάρι τοὺς χάϊδευε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φύλλα καὶ ἡ πηγὴ τοὺς χαιρέτισε μ' ἕνα χαρωπὸ κελάρυσμα.

Ἡ Κλαιρέττα ἔκοψε δύο ὄμοια λούλουδα καὶ τἄρριξε μέσα 'στὸ νερὸ ποῦ ἔτρεχε καὶ μὲ φοβισμένο μάτι τ' ἀκολουθοῦσε 'στὸ δρόμο τους· σὲ λιγάκι τὰ λούλουδα χωρίστηκαν καὶ δὲν ἀνταμώθηκαν πλειά.

— «Ὦ! ἀναστέναξε ἡ Κλαιρέττα, κατατρομαγμένη, βλέπεις, πολυαγαπημένε μου, τὰ δυὸ λούλουδα ποῦ δὲν πλένε πλειὰ μαζῆ, καὶ τὸ ἕνα ποῦ χάνεται;

— Ἐκεῖ κάτου θὰ ξανανταμωθοῦνε βέβαια.

Ἡ Κλαιρέττα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα 'στὰ χέρια της καὶ τὸ φεγγάρι φαίνοντα σὰν νὰ τὴν κύτταζε λυπητερὰ καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ τριγονιοῦ ἀκούγονταν σὰν στεναγμός.

— Κλαιρέττα μου, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου· κανένας δὲν ξέρει τὸ μέλλον.

Ἔξη μῆνες εἴχανε περάσει καὶ ἡ πατρίδα κάλεσε τὸν νεόγαμπρο νὰ τὴν ὑπερασπιστῇ. «Πολυαγαπημένη μου, θὰ σοῦ εἶμαι πάντα πιστὸς» τῆς εἶπε καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

Μὰ ἐκείνη ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα. «Καλὸς στρατιώτης, ἔλεγεν, ὁ Ροβέρτος μου· ξέρει μονάχα ν' ἀγαπᾷ καὶ ὄχι νὰ σκοτώνῃ· λυπηθῆτε καὶ ἐκεῖνον καὶ μένα!» Μάταιες παρακλήσεις!

Τὸ καθῆκον εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα αἰσθήματα γιὰ τὸ στρατιώτη καὶ ἔτσι χωρίστηκε τ' ἀγαπημένο ταίρι.

Ἡ Κλαιρέττα ἔμεινε μονάχη καὶ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη. Ἀκολούθησε μὲ τὰ μάτια τὸ φίλο της ὅσο φαίνονταν καὶ ἔπειτα δὲν τὸν ξαναεῖδε πλειά.

Κάθε βράδυ κατάμονη μέτα 'στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, πάει καὶ κάθεται πάνου 'στὸ βουνὸ καὶ ἀπὸ 'κεῖ ἀγναντεύει τὸ δρόμο ποῦ ἔφυγεν ἡ ἀγάπη της καὶ τὴν περιμένει καὶ τεντόνει τὰ χέρια μέσα 'στὸ σκοτάδι μὲ τὴν ἐλπίδα, πῶς θὰ ξανάρθῃ πάλι νὰ τὴν κλείσῃ 'στὴν ἀγκαλιά της· μὰ δὲν ἔρχεται.

Ἡ πηγὴ τοῦ δάσους τρέχει, πάντα τρέχει· τὸ καλοκαίρι πέρασε καὶ τὸ φθινόπωρο ἄρχισε· ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ βασιλεύει, τὰ σύγνεφα διώχνει ὁ ἀγέρας ἀπὸ τὰ βουνά... Ὁ ἀγαπημένος δὲν ἔρχεται.

Ἡ δύστυχη Κλαιρέττα μαραίνεται σὰν τραντάφυλλο· μιὰ μέρα ξανάρχεται 'στὴ πηγὴ τοῦ δάσους. «Ἐδῶ, ἐδῶ εἶδα τὸ λούλουδο νὰ χάνεται. . . Ποῦ εἶνε τὸ ἄλλο τώρα; Σὲ ποιὸ τόπο ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Κλαιρέττα θὰ ξαναντραμοθοῦνε;

Καὶ ἀπ' τὴ μεγάλη λύπη ποῦ εἶχε ἡ ψυχή της ἔπεσε μισοπεθαμμένη 'στὴν ὄχθη· μὰ χίλιες οὐράνιες εἰκόνες τὴν περιτριγυρίσανε 'στὴν τελευταία στιγμή της, καὶ τὸ φίλημα ἑνὸς ἀγγέλου τῆς πῆρε τὴν ψυχή, καὶ τὴν γλύτωσε ἀπὸ τὴς λύπες τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

Μονάχα τὸ δροσερὸ ἀγεράκι μουρμούριζε τριγύρω 'στὸν τάφο της καὶ δύο φιλλύρες τὸν σκιάζουναι· ἐκεῖ κοιμᾶται ἁγιασμένη ἀπάνω σὲ στρῶμα ἀπὸ μενεξέδες.

Ἕνας χρόνος πέρασε· ὁ Ροβέρτος γύρισε μισοπεθαμμένος ἀπὸ τὴς πληγὲς ποῦ ἔλαβε 'στὸν πόλεμο· ἔμαθε τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης του καὶ πῆγε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ 'κεῖνος κοντά της.

Κάθε βράδυ ἄσπρος καπνὸς βγαίνει ἀπὸ τοὺς τάφους τους· ἕνας βοσκὸς μιὰ βραδειὰ νόμισε πῶς εἶδε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν δυὸ σκιὲς σφιχτὰ ἀγκαλικσμένες.

(Ballade de Tiedge) **Εἰρήνη Νικολαΐδου.**

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ Κ. ΙΟΥΛΙΕΤΑΣ ΑΔΑΜ

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Α'.

«*Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων πρέπει νὰ ἐξετάζωνται ὡς εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὑπάρχων πάντοτε καὶ μανθάνων πάντοτε*» (Pascal). Ἀλλ' εἶναι κουραστικὸν νὰ μανθάνῃ τις πάντοτε. Ἡ πεῖρα κάμνει σοφούς, ἀλλ' ὄχι καὶ εὐτυχεῖς. Ὁ ἄνθρωπος ὁ διελθὼν τὴν ὥριμον ἡλικίαν, ὁ ὅλος ἀναμνήσεις καὶ σοφίαν καὶ μελαγχολίαν ἀνέρχεται τὴν πορείαν τῶν ἐτῶν, ἐνθυμεῖται τὰ παιδικά του καὶ τὰ νεανικά του ἔτη καὶ ἀρέσκεται νὰ τὰ ἐπαναζῇ ὡς ὅ,τι εἶχε καλλίτερον εἰς τὴν ζωήν. Οὕτω καὶ ἡ ἀνθρωπότης εὐθὺς ὡς ἔφθασεν εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς κριτικῆς, πιεζομένη ὑπὸ τῆς ἰδίας της πείρας, ἐξαντλουμένη νὰ φέρῃ ὑπὸ τὸ κρανίον της ὅλην τὴν ἐπὶ αἰῶνας συσσωρευθεῖσαν ἐπιστήμην, κατορθόνει νὰ εὑρίσκῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀρ-

χαίαν της εποχὴν πόρου; κατὰ τῆς ἀνίας τῆς διαρκείας της καὶ τέρπεται ἀναπαριστῶσα εἰς ἑαυτὴν τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς πνευματικῆς καὶ συναισθητικῆς καταστάσεως, τοὺς ὁποίους διῆλθεν ἄλλοτε.

Καὶ αὐτὴ ἡ κριτική, ἥτις τοσάκις λυπεῖ τὴν ἀνθρωπότητα, προσπαθεῖ νὰ κατεργάζεται δι' αὐτὴν τὰς ἀναγεννήσεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι τὴν διασκεδάζουν. Καὶ βοηθεῖται εἰς τοῦτο ἀπὸ εἶδός τι σκοτεινῆς ἀναμνήσεως τῶν χρόνων, κατὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἐζῶμεν ἔτι καὶ ἰδιοφυΐας τινὸς εἰς φανταστικὴν ἀνάπλασιν αὐτῶν. Ὅπως τὸ σῶμά μας πρὶν ἢ ἴδῃ τὸ φῶς, διατρέχει ἀλληλοδιαδόχως ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς τῶν μαλακίων καὶ ἐξακολουθεῖ περικλεῖον τὰ στοιχεῖα τῶν ἀτελῶν αὐτῶν ὀργανισμῶν, δι' ὧν διῆλθεν ἤδη, οὕτω ἡ νέα ψυχὴ φαίνεται σύνολον πολλῶν ψυχῶν, περιλαμβάνει, — ἐὰν εἶναι δυνατὸν νὰ εἴπῃ τις—τὰς ψυχὰς τῶν παρελθόντων αἰώνων καὶ ἀνευρίσκομεν ἐν ἡμῖν, ὅταν θελήσωμεν νὰ καταβάλωμεν προσπάθειάν τινα ἕνα Ἀριανόν, ἕνα Κέλτον, ἕνα Ἕλληνα, ἕνα Ρωμαῖον, ἕνα ἄνθρωπον τοῦ μεσαίωνος.

Ὁ Rousseau ἐπὶ παραδείγματι καὶ οἱ τῆς σχολῆς του εἶχον ἀναπλάσει ἑαυτοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀρχεγόνου καὶ ἀγρίας ἐποχῆς. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαναστάσεως εἶχον ἀναζήσει ἐν ἑαυτοῖς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ρωμαϊκῆς δημοκρατίας. Περὶ τῆς ἀπολύτου ἀκριβείας τῶν ἐσωτερικῶν τούτων ἀναγεννήσεων δὲν λέγω σήμερον τίποτε. Οἱ ποιηταὶ τῆς Πλειάδος ἐνόμιζαν ὅτι ἔψαλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, ἢ εἰς Tibur ὑπὸ τὴν ἄμπελον τοῦ Ὁρατίου. Σήμερον ἡ κριτικὴ κάμνει τὰς μετὰ τῶν παλαιῶν ἐπικοινωνίας ταύτας πλέον εὐαρέστους, μᾶλλον ἐπαγωγούς. Ὅλαι αἱ ἐποχαὶ αἱ πολὺ γνωσταὶ καὶ ἀναγεννώμεναι μὲ τὰς ἰδίας ἀποχρώσεις των καὶ τὴν προσωπικὴν ἰδιοφυΐαν των μᾶς ἑλκύουν ἀλληλοδιαδόχως· καὶ ζῶμεν οὕτω μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρωπίνους προγόνους μας.

Ἰδίως ἀγαπῶμεν νὰ ζῶμεν μὲ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἀρεσκόμεθα νὰ λέγωμεν ὅτι εἶναι οἱ ἀληθεῖς πνευματικοὶ πατέρες μας καὶ ὅτι τοὺς ὁμοιάζομεν. Τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν λοιπὸν πολλοὶ καλλιτέχναι καὶ συγγραφεῖς τῶν ἡμερῶν μας κατὰ προτίμησιν ἀφύπνισαν ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τοῖς ἔργοις των. Ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων τοῖς φαίνεται ἡ ὡραιοτέρα, ἡ ζωή των ἡ μᾶλλον εὐγενὴς καὶ φυσική, ἡ τέχνη των ἡ μᾶλλον τελεία. Ὁ André Chenier ἀρχίζει νὰ μᾶς μυῇ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἁγνοῦ κάλλους καὶ τῶν τελείων γραμμῶν. Ἡ Cymodocée εἶναι σχεδὸν ἡ μοναδικὴ χάρις τῶν Μαρτύρων τοῦ Chateaubriand. Καὶ ὁ Beranger αὐτὸς ἔχει τὸ ἑλληνικόν του ὄνειρον: *Ναί· ἤμην Ἕλλην· ὁ Πυθαγόρας ἔχει δίκαιον.*

Καὶ ὁ Musset: *Ἑλλάς, ὦ μῆτερ τῶν τεχνῶν.*

Εἶμαι πολίτης τῶν ἀρχαίων σου αἰώνων

Ἡ ψυχή μου μετὰ τῆς μελίσσης πλανᾶται ὑπὸ τὰς πύλας σου.

Ὁ Ούγκὼ συχνάκις εἰς τὴν *Légende des siècles* θέτει τὰ χαλύβδινα χείλη του, τὰ προφητικά του χείλη εἰς τὸν αὐλὸν τῆς Σικελίας. Ὁ Théophile Gautier, ὁ Paul de Saint Victor, ὁ Cherbuliez καὶ πολλοὶ ἄλλοι δὲν δύνανται νὰ παρηγορηθοῦν διὰ τὸν θάνατον τῶν ὡραίων θεῶν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Heine ἀνακαλύπτει τὴν νῆσον, ὅπου εἶναι ἐξόριστοι. Ὁ Théodore de Banville τοὺς ἀνακαλύπτει διερχομένους τὸ Ἐργαστήριον τοῦ Paul Véronése. Ἡ λατρεία των μεγαλόνει ὁλονέν. Οἱ τελευταῖοι ποιηταὶ Leconte de Lisle, Sully Prudhomme, France, Silvestre τοὺς ἀγαποῦν μὲ ἔρωτα. Πολιτικοὶ ἄνδρες ὁμιλοῦν περὶ ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας, ὡς νὰ ἤξευραν τί λέγουν. Ὅταν ὁ κ. Taine συζητῇ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης, αἰσθάνεταί τις ὑπὸ τὰ σαφῶς καὶ σθεναρῶς διαγεγραμμένα συμπεράσματά του καὶ ὑπὸ τὴν τραχεῖαν ἀνταύγειαν τοῦ ὕφους του ὡς σκεπτικιστοῦ-ποιητοῦ, καρδίαν ἀναλυομένην εἰς στοργὴν καὶ ὁ κ. Renan κάμνει ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεώς του ταραγμένος τὴν πρὸς τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν προσευχήν του.

Τὸ ὄνειρον αὐτὸ οὐδεὶς συνέλαβε μετ' ἐνθερμοτέρου ζήλου, τὸ ἐζωογόνησε μετὰ μείζονος προτιμήσεως, τὸ ἐξωτερίκευσε μετὰ περισσοτέρου ἐνθουσιασμοῦ, οὐδεὶς συνέδεσε πρὸς αὐτὸ αἰσθήματα καὶ σκέψεις ἰδέας νεωτέρας, ἀλλ' οὔτε προτέδωκεν εἰς τὴν εὐλάβειαν αὐτὴν τοῦ καλλιτέχνου εἶδός τι ἠθικῆς λατρείας καὶ πίστεως, καθοδηγούσης ἐν τῇ ζωῇ· οὐδεὶς μετέσχε μετὰ μείζονος χαρᾶς τῆς τελετῆς τῶν Παναθηναίων, ὅσον ἡ Ἰουλιέττα Λαμπέρ. (Ἀδάμ). Ἡ ὀλιγώτερον ἀμφισβητήσιμος ἰδιοφυΐα της ἔγκειται εἰς τὸν ἔνθεον ζῆλον τῆς εἰδωλολατρικῆς πίστεώς της.

Τὸ ἔργον της εἶναι ὅλον σχεδὸν ἀποθέωσις τῆς γῆς καὶ τῆς γηΐνης ζωῆς. Πίστις περιπαθὴς εἰς τὸ ἀγαθόν, μέθη τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν αἰσθήσεων. Ζωὴ ἐλευθέρα καὶ εὐγενὴς ἐν τῇ εὐτυχίᾳ της. Ὑποταγὴ εἰς τὴν φύσιν, ἀβλαβὴς ἄλλως τε, ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ὁρμῆς πρὸς τὸ μέτρον καὶ τῆς εὐσυνειδήτου πρὸς τὸ καλὸν λατρείας· συμβιβασμὸς τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος, ἁρμονικὴ ἀνάπτυξις τοῦ τελείου ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ συγκρατεῖ καὶ ἐξαγγίζει τὰ σαρκικὰ ἔνστικτα. Ἰδοὺ τὸ βάθος τῶν μυθιστορημάτων της.

— *Ποία εἶμαι; Εἶμαι Ἑθνική. Ἰδοὺ ὅ,τι με διακρίνῃ τῶν ἄλλων γυναικῶν.*

Ἀλλ' ἡ κ. Juliette Lamber δὲν ἀσπάζεται τὴν ἑλληνικὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν ζωήν, διότι τὰς εὑρίσκει ὡραίας, ὅπως τὰς φαντάζεται, ἀλλὰ διότι πιστεύει ὅτι φύσις προικισμένη προάγεται εἰς τὸ καλόν, ἐὰν ἀφεθῇ ἐλευθέρα εἰς τὴν ἀνάπτυξίν της. Ἡ δυστυχία μας εἶναι, ὅτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας ἐμβάλλουν εἰς τὸ πνεῦμά μας ἰδέας, δοξασίας, καὶ μερίμνας στρεβλάς, δι' ὧν ἡ φύσις μας καταστρέφεται διὰ παντός. Διότι σπανίως χειραφετεῖταί τις ἀπὸ τὰς σκέψεις καὶ τὰς προλήψεις ταύτας, ἀπὸ τὰς ὁποίας μένει πάντοτε καὶ εἰς τὸν μᾶλλον φιλελεύθερον κάτι τι. Ἔπειτα πλὴν τῆς ἐπιβληθείσης ἀνατροφῆς ὑφίσταταί τις, παρὰ τὴν θέλησίν του, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τὸ πνεῦμα ὀγδοήκοντα γενεῶν, αἵτινες ἔλαβον τὴν ἕξιν νὰ βασανίζωνται δι' ἄλλην ζωὴν καὶ νὰ θέτωσι τὸ ἰδεῶδές των ὑπεράνω τῆς γηΐνης ὑπάρξεως.

— *Δὲν πρέπει νὰ γνωρίζωμεν παρὰ ὅ,τι βλέπωμεν*, λέγει ἡ *Ἐθνικὴ* τῆς κ. Λαμπὲρ, *νὰ αἰσθανώμεθα παρὰ ὅ,τι συναισθανόμεθα. . . . . Τὰ μόνα μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἡ παιδική μου ἡλικία, εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὤφειλαν νὰ μὲ προασπίσουν ἀπὸ πᾶσαν θρησκευτικὴν ἰδέαν. Τὴν νεότητά μου τὴν ἔζησα ἐγὼ καὶ δι' ἐμέ, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὴν ζήσω εἰς τὴν νεότητα ἑκατὸν φυλῶν, εἰς τὰς πλάνας καὶ τὰς ἀτελείας ἑκατὸν κοινωνιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέθανον ἀπὸ γῆρας.*

Μόνον ἐὰν ζήσωμεν μὲ τὴν φύσιν, ἐὰν τὴν ἀγαπήσωμεν, ἐὰν τὴν ἐννοήσωμεν, ἐὰν κοινωνήσωμεν μετ' αὐτῆς, δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ὕπαρξίν μας τὴν ἔμφυτον παρθενίαν της, νὰ τῆς ἐξασφαλίσωμεν τὴν ἀκεραιότητα τῆς νεότητός της. Ἀξία μεγάλη τῆς κ. Λαμπὲρ εἶναι ἡ περιπάθειά της πρὸς τὰ ὡραῖα τοπία καὶ ἡ δύναμίς της πρὸς περιγραφὴν αὐτῶν. Αἱ εἰκόνες της ἔχουν πολλὴν αἴγλην καὶ μεγαλοπρεπῆ γλαφυρότητα. Εἶναι τοπία μεσημβρινὰ θερμὰ καὶ φωτεινά. Καὶ εἶναι ζωντανὰ ἀληθῶς κατοικημένα ἀπὸ θεούς. Διότι ἡ φύσις εἰς αὐτὰ λαμβάνει μορφὴν ἀμυδρῶς ζῶσαν καὶ ἀναπνέουσαν ὡς: «*Τὰ κατεστραμμένα πλευρὰ τοῦ* Luberon *ἀποκαλύπτουν χρυσᾶ σπλάγχνα. Αἱ κορυφαὶ τῶν λόφων τούτων προσλαμβάνουν τὴν ἀνώμαλον μορφὴν τοῦ δέρματος τῶν μαστοδόντων. Μία τῶν κορυφῶν τούτων ἔχει σχῆμα τέρατος. Φαίνεται ὡς νὰ κολυμβᾷ ἐπὶ τῶν κυματισμῶν τῆς γῆς, φαίνεται ὡς νὰ κατακλίνεται, ἵνα ἀνεγερθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐναλλάσσουσαν κίνησιν τῆς σφαίρας, ἐνῷ τὰ φλοκωτὰ σύννεφα πλανώμενα ἐπὶ τοῦ τέρατος, φαίνονται ὡς νὰ τὸ περιβάλλουν δι' ἀφρῶν.*

(Κατὰ τὸν Jules Lemaitre). Ἑλένη Γεωργιάδου

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἀλλ' ἔπειτα ὡς νὰ μὴν ἦτο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραδόξου αὐτοῦ συνδυασμοῦ τοῦ συμβόλου τῆς παρθενίας μὲ τὰ ἀφρώδη τρίχαπτα τοῦ ὑποκαμίσου της, τὸ ἔβγαλε καὶ πάλιν, ἤνοιξε τὴν κρυσταλλοσκεπασμένην ἱματιοθήκην της, ἐξεκρέμασεν ἐν ὡραῖον ἀπὸ λευκὴν μουσελίναν φόρεμα τοῦ σπιτιοῦ, ἐνεδύθη πυρετωδῶς, ἐτοποθέτησε μετὰ προσοχῆς τὸ ἄνθος της ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ εὐχαριστημένη τώρα ἐρρίφθη ἐπὶ μιᾶς μακρᾶς ἀναπαυτικῆς ἕδρας, ἥτις εὑρίσκετο ἀπέναντι ἀκριβῶς εἰς τὸν καθρέπτην της. Ἡ οὐρὰ τῆς λεπτῆς μουσελίνης ἐκυμάτιζεν ἕως τὸ πάτωμα, εἰς σχῆμα ἀνοικτοῦ ριπιδίου καὶ τὰ μακρὰ à la Juive μανίκια ἐξεδιπλώνοντο ὡς δύο πτέρυγες λευκοῦ πτηνοῦ, μόλις συγκρατούμεναι ἀπὸ τῶν ὤμων. Οἱ βραχίονές της ὠχρόλευκοι, στιλπνοί, τορνευτοί, μὲ στρογγυλότητας πλαστικὰς καὶ μὲ λεπτότητας περὶ τὰς κλειδώσεις ὡς μαρμαρίνων ἀναγλύφων, ἔλαμπαν εἰς τὸ πλαίσιον ἐκεῖνο τὸ πάλλευκον μὲ διαφάνειαν τοῦ δέρματος, ἥτις ἄρινε νὰ φαίνεται ἡ παλμικὴ τοῦ σφυγμοῦ κίνησις καὶ αἱ κυαναῖ τῶν ἀρτηριῶν διακλαδώσεις.

Τοὺς ἐσήκωσεν ὑψηλὰ καὶ τοὺς συνέπλεξεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς της, τὴν ὁποίαν ἔρριψε μὲ ὡραίαν κίνησιν ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ προσκεφαλαίου τοῦ ἀναπαυτικοῦ σοφᾶ της, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν καθρέπτην της, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτει νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν ἦτο εὔμορφη, πολὺ εὔμορφη, ἐὰν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ γοητεύῃ καὶ νὰ ἑλκύῃ.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ καθρέπτου ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ καὶ ὅτι τώρα ἡ προσοχὴ καὶ αἱ σκέψεις της ἐλάμβαναν ἄλλην διεύθυνσιν. Μὲ ἓν βλέμμα της περιέλαβεν ὅλην τὴν εἰκόνα τοῦ δωματίου ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔζησε τώρα τρία συνεχῆ ἔτη, ξένη, μόνη, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μειδιᾷ ψευδῆ μειδιάματα καὶ νὰ γελᾷ βεβιασμένον γέλωτα καὶ νὰ ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἐθυμοτυπίαν τῆς μετὰ ξένων καὶ ἀντιπαθητικῶν ἀνθρώπων συμβιώσεως.

Ἐκεῖ ἦτον αὐτὴ ἡ βασίλισσα ἰδίου βασιλείου, ἐκεῖ ἔζη στιγμὰς ἀναπαύσεως ψυχικῆς· ἐκεῖ ἐξεκούραζε τὰ πολὺ ἐντεινόμενα ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας νεῦρά της· ἐκεῖ ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμνεν, ὅσον καὶ ἂν εἰργάζετο, ὅσον καὶ ἂν κατεπόνει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φαντασίαν της, δὲν ᾐσθάνετο καμμίαν κόπωσιν.

Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ boudoir αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο συγχρόνως καὶ ἐργαστήριον καὶ γραφεῖον τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἦτο ἀπέριττος, ἀλλ' ἀναπαυτικὴ καὶ φιλόκαλος. Καθίσματα παρατεταγμένα κυκλικῶς καὶ σκεπασμένα ἀπὸ κρετὸν σκοτεινοῦ χρώματος, κατὰ τὴν παλαιὰν στερεότυπον συνήθειαν, σοφᾶς ἐν εἴδῃ διπλῆς μεγάλης πολυθρόνας, ἄλλος σοφᾶς ἀναπαυτικὸς αὐτός, παραπετάσματα ἀπὸ τὸ ἴδιο κρετὸν, σκαμνάκια, τραπέζια, δύο βιβλιοθῆκαι ἀπὸ μαῦρον ξύλον, ἑρμάριον φορεμάτων μὲ καθρέπτην ἐμπρὸς καὶ αὐτὸ ἀπὸ μαῦρον ξύλον, ὀκρίβας μαῦρος καὶ αὐτός, μὲ εἰκόνα γυναικὸς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλειπε μόνον τὸ βερνίκωμα. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπίπλωσις ἡ σκοτεινὴ ἔδιδε τόνον μελαγχολίας καὶ αὐστηρότητος εἰς τὸ δωμάτιον αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ ἤρμοζε μᾶλλον εἰς ἄνδρα σοβαρὸν καὶ σοφὸν ἢ εἰς νεαρὰν κόρην.

Ὅ,τι ἀπετέλει ὅμως ἰδιαιτέραν πρωτοτυπίαν εἰς τὴν ἐπίπλωσιν αὐτὴν ἦταν ὡραῖαι εἰκόνες, ἀντιγραφαὶ ἔργων μεγάλων διδασκάλων, τοποθετημέναι ἀτάκτως, ἀνωμάλως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, αἱ περισσότεραι χωρὶς πλαίσια, ἄλλαι σκαριφήματα ἀτελῆ, εἰς ὀλίγας καὶ ἀσαφεῖς γραμμὰς δίδουσαι ἰδέαν μεγάλης καλλιτεχνικῆς πρωτοτυπίας. Προπλάσματα γύψινα, προτομαὶ ἀπὸ μάρμαρον κιτρινισμέναι καὶ ἠκρωτηριασμένοι, ἓν σύντριμμα τραχήλου, ἓν τεμάχιον χειρὸς μὲ συντριμμένον τὸν λιχανὸν δάκτυλον καὶ μὲ καμπυλότητα γραμμῶν θυμασίων, ἦσαν τοποθετημένα ἐπὶ ἑνὸς μαύρου ξυλίνου ἐπίπλου καὶ ἐσκόρπιζαν ὀλίγον φῶς καὶ ὀλίγην ἀκτινοβολίαν τέχνης εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σύνολον. Ὁ τοῖχος ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ ταπητας δικφόρους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀγορασθῆ, προφανῶς, ἀπὸ ἐκποιήσεις ἐπίπλων σπιτιῶν πλουσίων, διότι τὸ κάλλος των ἔκαμνε μεγάλην ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἔπιπλα τὰ ἁπλᾶ καὶ πτωχικὰ, καὶ ἡ ἀξία των θὰ ἦτο μεγάλη, ἐὰν ἤρχοντο κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν μεγάλην τῶν ταπήτων ἀγοράν.

Ἀφοῦ ἓν πρὸς ἓν ἐθώπευσε μὲ τὸ καλὸν, ἀλλὰ καὶ φλέγον βλέμμα της ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἔζησε, καὶ τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν κοινωνοὶ ἄφωνοι ὅλων τῶν αἰσθημάτων της, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε προσδώσει κάτι τι ἀπὸ τὴν ἀτομικότητα, καὶ ἀπὸ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ ἀπὸ τὴν ψυχήν της, ἐφάνη βυθισθεῖσα εἰς σκέψεις καὶ ἐπανερχομένη ὡς διὰ τῆς φαντασίας εἰς μίαν ἐξόχως ἡδονικὴν καὶ ὀδυνηρὰν ἐνταῦτῳ ἀνάμνησιν.

Ἔκαμε μίαν κίνησιν τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς ταυτοχρόνως, ὡς νὰ ᾐσθάνετο κούρασιν εἰς τὴν στάσιν της αὐτήν, καὶ αἱ λευκαὶ ἐκ μουσελίνης πτέρυγες αἱ ἁπλωμέναι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ συνεπτύχθησαν, ἀκολουθοῦσαι τὴν πρὸς τὰ

κάτω κίνησιν τῶν βραχιόνων. Τώρα εἶχαν πέσει καὶ ἐσκέπαζαν τὴν γυμνὴν καὶ πλαστικὴν σάρκα μέχρι τῶν καρπῶν. Λευκά, μεγάλα μᾶλλον χέρια, μὲ ὡραῖα ὡς πελεκημένα περὶ τὰς κλειδώσεις δάκτυλα, χέρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἰδίαν φυσιογνωμίαν, καὶ ἐπρόδιδαν ἀριστοκρατίαν ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ θέλησιν σιδηρᾶν καὶ δύναμιν ἀκατανίκητον, χέρια, τὰ ὁποῖα εἰς στιγμὴν νευρικῆς ἐντάσεως θὰ συνέτριβαν χάλυβα, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα καὶ θὰ ἐθώπευαν μὲ τρυφερότητα ἡδονικήν, λευκὰ ὡς ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα, ἠπλώθησαν τώρα ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ ἐφκίνοντο συγκεντροῦντα ὅλην τὴν προσοχήν της. Εἰς τὸ τέταρτον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς ἔλαμπε παχύ, καινουργές, στιλπνὸν τὸ χρυσοῦν τοῦ γάμου της δακτυλίδι. Τὸ ἔψαυε, τὸ ἐστριφογύριζε μὲ τὸ δεξιόν της χέρι, τὸ ἔβλεπε καλὰ-καλά, ὡς νὰ τοῦ ἐζήτει τὸ μυστικὸν τοῦ μέλλοντος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ζυγίσῃ τὸ βάρος του, νὰ ψυχολογήσῃ τὴν πίεσίν του, νὰ αἰσθανθῇ, ἐὰν ἡ ἐπαφή του τὴν ἐθώπευεν ἢ τὴν ἐπλήγωνε. Τὸ ἔβγαλεν ἔπειτα, τὸ περιειργάσθη μὲ περισσοτέραν προσοχήν, καὶ ἔπειτα τὸ ἐσήκωσε πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως ἓν ὄνομα ἀνδρὸς καὶ μίαν ἡμερομηνίαν. Ὡς νὰ ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὴν ἀπήχησιν τῆς φωνῆς της εἰς τὴν ἤρεμον ἐκείνην τῆς νυκτὸς σιγήν, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ μονοτονία τῆς βροχῆς διέκοπτεν, ὡς νὰ ἠγνόει τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ διὰ πρώτην φορὰν τὸ ἤκουε, ὡς νὰ ἐφοβήθη μήπως ἡ ἠχὼ τοῦ δωματίου τὸ βροντοφωνήσῃ, ἐστράφη περίφοβος γύρῳ της, τὸ ἐπέρασε καὶ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον δάκτυλον, νευρικὴ ὅμως τώρα καὶ μὲ ἕνα μορφασμὸν ἀγανακτήσεως εἰς τὰ χείλη.

Ἐσηκώθη ὡς ἠλεκτρισμένη. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ἤρεμος κόρη μὲ τὴν γλυκεῖαν μορφήν, μὲ τὴν ἀφῃρημένην ὀλίγον ἔκφρασιν. Ἦτο ἡ ἐπαναστάτις γυνή, ἡ μὴ ἀναγνωρίζουσα τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἄλλους νὰ κανονίζουν τὸ μέλλον της, τὸν βίον της, σύμφωνα πρὸς τὰς ἰδικάς των σκέψεις καὶ βλέψεις, σύμφωνα πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς εἰς νόμους μεταβληθείσας δεισιδαιμονίας καὶ προλήψεις.

Μὲ νευρικὰς ταχείας κινήσεις ἔλυσε τοὺς δύο χονδροὺς κόμβους τῶν καστανῶν της μαλλιῶν καὶ τὰ ἄφησε νὰ χυθοῦν πλούσια, ἄφθονα, μακρυὰ ὡς ἦσαν καὶ νὰ τὴν σκεπάσουν ὡς λεπτὸν σισηρωτὸν ἐπώμιον, κατερχόμενα μέχρι τῶν γονάτων της.

Ἥπασεν ἐν σκαμνί, χωρὶς πλέον νὰ φροντίζῃ, ἐὰν αἱ ἐντὸς τοῦ δωματίου μετακινήσεις της ἠμποροῦσαν νὰ ξυπνήσουν τοὺς πλησίον καὶ κάτω καὶ ἐπάνω κοιμωμένους, τὸ ἐπλησίασεν εἰς ἓν μεγάλον τραπέζι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν σκορπισμένα ὅλα τὰ χρειώδη πρὸς γραφήν, ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Τὸ χαρτί της ἦτο λευκόν, χονδρόν, εἰς μεγάλα φύλλα, χωρὶς τὰ περίκομψα στολίδια ἢ τὰ ρητὰ καὶ τὰ σύμβολα, τὰ ὁποῖα αἱ δεσποινίδες τοῦ συρμοῦ συνειθίζουν εἰς τὰ χαρτιά των. Ἡ πένα της ἦτο βαρεῖα καὶ ὅπως ἐπιέζετο εἰς τὸ χαρτὶ ἐπάνω, ἄφηνε χαρακτῆρας χονδροὺς, καὶ μεγάλους, μὲ εὐθείας γραμμάς. γράψιμον στρωτὸν καὶ δυνατὸν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει τί θέλει καὶ εἰξεύρει τί κάμνει.

Τὸ γράμμα της, τὸ ὁποῖον μεταφέρομεν ἐδῶ, δὲν φαίνεται ἐκ τῆς ἐπικεφαλλίδος τοὐλάχιστον πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται:

Παρασκευῆ βράδυ 3η πρωΐας.

Πρὸ δύο ὡρῶν δὲν εἶμαι πλέον Μ^lle Μ. ἀλλὰ κυρία Κ..... Πρὸ δύο ὡρῶν ὑπεσχέθην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πίστιν καὶ ὑποταγὴν πρὸς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶχα ὀνειρευθῆ διὰ σύζυγον. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, τὸ καλοκαίρι, εἰς τὸ τελευταῖόν μου ταξείδι δὲν τὸν εἶχα γνωρίσει....

(Ἕπεται συνέχεια) **Μάια**

ΤΙ ΣΥΝΕΙΘΙΖΕΤΑΙ

Συνειθίζεται ἐν νέον κομψοτέχνημα διὰ τὰς αἰθούσας. Μία φιάλη χρυμηλὴ μὲ μεγάλην φοῦσκαν καὶ μὲ κοντὸν λαιμόν, ἀπὸ κοινὸ γυαλί. Τὴν σκεπάζετε ὅλην ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω μὲ γάζαν κόκκινην, ἢ πρασίνην ἢ κίτρινην ζωηροῦ χρώματος. Τὴν δένουν εἰς τὸν λαιμὸν μὲ πλατειὰν κορδέλλαν τοῦ ἰδίου χρώματος. Ἀφίνουν νὰ ἐξέχῃ πρὸς τὰ ἄνω γάζα, μὲ τὴν ὁποίαν σχηματίζουν ἓν εἶδος τραχηλιᾶς στολισμένης ἀπὸ ruche μεταξωτὸ τοῦ ἰδίου χρώματος. Γεμίζετε τὴν φιάλην νερό. Βυθίζετε μέσα ἄνθη. Τὸ γυαλὶ ὡς διαφανὲς δὲν διακρίνεται. Φαίνονται λοιπόν, ὡς φοῦσκες χρωματισμένες ἢ ὡς βάζα ἀλλόκοτα, τὰ ὁποῖα κρεμᾶτε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ δίδουν ὡραίαν καὶ ἀσυνείθιστον ἐντύπωσιν.

Συνειθίζεται πολὺ ἡ ἰνφλουέντζα. Μόνον οἱ ὑποβαλλόμενοι εἰς ψυχρολουσίας τακτικῶς δὲν προσβάλλονται ἀπὸ τὸ ἀνιαρὸν αὐτὸ κακόν. Ἀλλὰ πρέπει τὸ σῶμα νὰ εἶναι συνειθισμένο ἀπὸ τὴν θερμὴν τοῦ θέρους ἐποχὴν εἰς τὰς ψυχρολουσίας, τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν ἀρχίζουν τὸν χειμῶνα. Ἐπίσης ἀποφεύγη κανεὶς τὰ πολὺ θερμὰ σκεπάσματα καὶ εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιρρεπὴς εἰς κρυολογήματα.

ΜΕΤΕΜΦΙΕΣΕΙΣ ΚΥΡΙΩΝ

Παρίσιοι

Τυχαίως παρευρέθημεν εἰς τὸν μετημφιεσμένον χορὸν, ὁ ὁποῖος ἐδόθη τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν παρὰ τῇ μαρκησίᾳ Μ. Αἱ ἁπλούστεραι καὶ εὐκολώτεραι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐνδυμασίαι ἦσαν αἱ ἀκόλουθοι: Μία Κλεοπάτρα τῆς Αἰγύπτου, λεπτὴ καὶ ὑψηλὴ κόρη εἰς ἓν τριανταφυλλὶ χρυσοκέντητον φόρεμα, μὲ ὑποκάμισον πτυχωτὸν ἀπὸ γάζαν λευκήν. Ἔφερε περιδέραιον χρυσοῦν μὲ μεγάλα νομίσματα καὶ χρυσᾶ Αἰγυπτιακὰ ἀναρτήματα κρέμανται εἰς τὸν λαιμόν της, τὸν στολισμένον μὲ κατέρυθρον τραχηλάκ. Ζώνη χρυσῆ, στολισμένη μὲ πολυτίμους λίθους ζώνει τὴν μέσην της καὶ κατέργεται πρὸς τὰ κάτω ἐν εἴδει μεγάλου ἄστρου. Τὸ συμβολικὸν τρίρεμον διάδημα συγκρατεῖ τὰ μαλλιά της, ἀπὸ τοῦ μετώπου πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῷ ἀπὸ ἄνω τῆς κεφαλῆς κατέρχεται εἰς λεπτὸς μαῦρος πέπλος, ὅλος χρυσοκέντητος.

Παρὰ τὴν ἐπιβλητικὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν βασίλισσαν τῆς ἡδονῆς, μία πεταλοῦδα κιτρίνη, ἐλαφρά, διαφανής, ἀνοιγοκλείει τὰ ὡραῖα πτερά της, δίδουσα τὴν ἰδέαν τῆς πτήσεως. Φορέματα κοντὰ ἀπὸ γάζαν κιτρίνην πιστοκρισμένην μὲ τρόπον, ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ φουστανέλαν, καὶ ζωγραφισμένην εἰς τὸ σύνολόν της μὲ σχέδια μιμούμενα τὰ ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς πεταλούδας. Ὁ μπουστός της πολὺ ἀνοικτὸς ντραπαρισμένος κατὰ ῥυθμὸν ἑλληνικόν, φέρων πτερὰ ἑκάστην ὠμοπλάτην ἀνὰ μίαν πτέρυγα, στιγματισμένην μὲ σχέδια κυανᾶ καὶ μαῦρα ἐπὶ τοῦ κιτρίνου. Μεγάλη πεταλοῦδα, φυσικὴ πλέον αὐτή, εἶναι καρφωμένη εἰς τὸ μέσον τῶν μαλλιῶν της μὲ ἀνοικτὰ τὰ πτερὰ ἐν εἴδει στέματος.

Κάτι μυστηριῶδες καὶ σκοτεινὸν ἀπέπνεε μία νυκτερὶς μὲ τὸ φαιοσκότεινον καὶ μαῦρον ἔνδυμά της. Τὸ φόρεμα ἀπὸ μαῦρον μεταξωτόν, ἀπαρτίζεται ἀπὸ σειρὰν πλισέ, ἀπὸ τῶν ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω. Ὁ μπουστος μαῦρος, πολὺ κολλητὸς εἰς τὸ σῶμα, μὲ σουβλερὰν μύτην πρὸς τὰ κάτω. Ἓν μαῦρο φουλάρι περιβάλλει μὲ πτυχώσεις τὸν λαιμὸν καὶ ἑνοῦται πρὸς τὸ στῆθος, ἀφῆνον γυμνὸν ὅλον τὸν τράχηλον. Ἀπὸ τῶν ὤμων τὸ φουλάρι αὐτὸ σχηματίζει δύο μαύρας πτέρυγας, τὰς ὁποίας κρατοῦν αἱ δύο μὲ μαῦρα γαντωμέναι χεῖρες, αἱ ὁποῖαι ἀνοικταί, ὡς εἶναι διαρκῶς, δίδουν εἰς τὴν φέρουσαν μορφὴν τοῦ ἀπαισίου πτηνοῦ τῆς νυκτός.

Πολὺ ὡραία εἶνε ἐπίσης κυρία μετημφιεσμένη εἰς κύκνον. Ὅλον τὸ φόρεμα ἀπὸ λευκὸν βελοῦδον ὡς χιονισμένον καὶ πτερὰ κύκνεια.

Παρισινὴ

ΚΥΡΙΑ πτυχιοῦχος δύο ξένων γλωσσῶν ὡς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἀρίστη πιανίστρια ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

(κατὰ τὸν de Amicis)

Καὶ τώρα ὅ,τι εἶμαι παραλυτικὴ καὶ θὰ εἶχα ἀνάγκην τῆς ἀφοσιώσεώς σου, ὅπως τὸν ἀέρα διὰ νὰ ἀναπνέω, γιατὶ δὲν ἔχω κανένα ἄλλον εἰς τὸν κόσμον, ἔτσι μισοπεθαμένη ὅπου εἶμαι, Θεέ μου!...

Ὁ Φεροῦτσος κατασυγκεκινημένος ἡτοιμάζετο νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας της, ὅταν τοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσεν ἕνα ἐλαφρὸν θόρυβον, ἕνα τρίξιμον εἰς τὸ μικρὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐκεῖνο ὅπου ἔβλεπεν εἰς τὸν κῆπον. Ἀλλὰ δὲν ἐνόησε ἂν ἦτο τὸ παράθυρο τὸ ὁποῖον ἐκτύπα ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἢ τίποτε ἄλλο.

Ἠκροάσθη.

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ.

Ὁ θόρυβος ἐπανελήφθη. Ἡ μάμμη ἤκουε ἐπίσης.

— Τί εἶναι, ἠρώτησεν ἡ γραῖα, μετά τινα στιγμὴν, τρομαγμένη.

— Ἡ βροχή, ἐψιθύρισεν ὁ μικρός.

— Λοιπόν, Φεροῦτσο, εἶπεν ἡ γραῖα, σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς της, μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ γείνῃς καλός, ὅτι δὲν θὰ κάμῃς πλέον τὴν καϋμένη τὴν γιαγιά σου νὰ κλαίῃ....

Νέος ἐλαφρὸς θόρυβος τὴν διέκοψεν.

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι ἡ βροχή! ἐφώνησε κατάχλωμος.... Πήγαινε νὰ ἴδῃς!

Ἀλλὰ προσέθεσεν ἀμέσως: Ὄχι, μεῖνε ἐδῶ καὶ ἐσταμάτησε τὸν Φεροῦτσο ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἔμειναν καὶ οἱ δύο μὲ κομμένην τὴν ἀναπνοήν. Δὲν ἤκουαν παρὰ τὸν θόρυβον τοῦ νεροῦ.

Ὕστερον καὶ οἱ δύο των ἐφρικίασαν.

Καὶ εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἐφάνη νὰ ἤκουαν πατήματα εἰς τὸ καμαράκι.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ μικρός, μόλις ἀναπνέων.

Κανεὶς δὲν ἀπήντησεν.

— Ποῖος εἶναι; ξαναρωτᾷ ὁ Φεροῦτσος, παγωμένος ἀπὸ τὸν φόβον. Ἀλλὰ μόλις εἶχε προφέρει αὐτὴν τὴν λέξιν, καὶ οἱ δύο των ἔβαλαν κραυγὴν τρόμου. Δύο ἄνθρωποι ἐπήδησαν ἐμπρός των. Ὁ εἷς ἔπιασε τὸ παιδίον καὶ τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μὲ τὴν χεῖρά του, ὁ ἄλλος ἔσφιγξε τῆς γραίας τὸν λαιμόν. Ὁ πρῶτος εἶπε· σιωπή! ἂν δὲν θέλῃς ν' ἀποθάνῃς! Ὁ δεύτερος· τσιμουδιά! καὶ ὕψωσε μίαν μάχαιραν. Καὶ οἱ δύο των εἶχαν κρύψει τὸ πρόσωπόν των μὲ ἕνα σκοῦρον μανδύλιον μὲ δύο τρύπες εἰς τὰ μάτια. Πρὸς στιγμὴν δὲν ἠκούετο παρὰ ἡ λαχανιασμένη ἀναπνοὴ καὶ τῶν τεσσάρων καὶ ὁ θόρυβος τῆς βροχῆς. Ἡ γραῖα ἐφώναζε μὲ βραχνώδη φωνὴν καὶ εἶχε τὰ μάτια της γουρλωμένα.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἐκράτει τὸν μικρόν, τοῦ λέγει εἰς τὸ αὐτί: Ποῦ ἔχει τὰ χρήματα ὁ πατέρας σου;

Τὸ παιδὶ τρομαγμένο τοῦ ἀπήντησε: Ἐκεῖ εἰς τὸ ἐρμάρι.

— Ἔλα μαζῆ μου, τοῦ εἶπεν ὁ κακοῦργος. Καὶ τὸ ἐτράβηξεν εἰς τὸ καμαράκι. σφίγγων πάντοτε τὸν λαιμόν του· εἰς τὸ πάτωμα εἶχαν τοποθετήσει ἕνα κλεπτοφάναρον.

— Ποῦ εἶναι τὸ ἐρμάρι;

Τὸ παιδὶ μισοπνιγμένο τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο.

Τότε διὰ νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸν μικρόν, τὸν ἔρριψε γονατιστὸ ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐρμάρι καὶ τοῦ ἔκλεισε σφιγκτὰ τὸν λαιμὸν ἐντὸς τῶν ποδῶν του μὲ τρόπον, ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸν πνίξῃ ἐὰν ἐφώναζε· καὶ κρατῶν τὸ μαχαίρι διὰ τῶν ὀδόντων του, τὸ φῶς μὲ τὴν μίαν χεῖρα, ἐξήγαγε διὰ τῆς ἄλλης ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα λεπτὸν σίδηρον τὸ ἔμπηξε εἰς τὴν κλειδαριά, τὴν ἔσπασε, τὴν ἤνοιξε καὶ ἐσκάλισε μὲ βίαν ὅλα τὰ πράγματα. Ἐγέμισε τὴν τσέπαις του, ξανάκλεισε καὶ πάλιν ἤνοιξε καὶ ἐσκάλισεν ἐκ νέου. Ὕστερον ξαναπῆρε τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν, τὸν ἔσπρωξεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ὅπου ὁ ἄλλος ἐκράτει ἀκόμη τὴν γραῖαν σπασμωδικῶς μόλις κινουμένην μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνεστραμμένην, καὶ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

— Τὰ ηὗρες; ἠρώτησε τὸν σύντροφόν του.

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ προσέθεσεν: Ἰδὲ εἰς τὴν πόρτα.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἐκράτει τὴν γραῖαν ἔτρεξεν εἰς τὴν πόρτα τοῦ κήπου διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦτο κανεὶς καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸ καμαράκι· τοῦ εἶπε σιγαλά: ἐλθέ! Ὁ ἄλλος ὁ ὁποῖος ἐκράτει ἀκόμη τὸν Φεροῦτο, ἔδειξε τὸ μαχαῖρι εἰς τὸν μικρὸν καὶ εἰς τὴν γραῖαν, ἥτις ἤνοιγε τὰ μάτιά της, λέγων: *οὔτε τσιμουδιά, ἄλλως ἐπιστρέφω καὶ σᾶς σφάζω.*

Καὶ ἐκύτταξε καὶ τοὺς δύο ἀπειλητικῶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν μακρόθεν εἰς τὸν μεγάλον δρόμον ἅματα πολλῶν ἀνθρώπων. Ὁ κλέπτης αἴφνης ἔστρεψε τὴν κεφαλήν του πρὸς τὴν θύραν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν αἰφνιδίαν κίνησιν τὸ μανδύλιον διὰ τοῦ ὁποίου ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του ἔπεσεν. Ἠγραῖα ἀναγνωρίσασα αὐτόν, ἀνέκραξεν ὁ Μοτσόνης!

Κατηραμένη! — ἐφώναξεν ὁ ἀναγνωρισθεὶς κλέπτης. — Πρέπει ν' ἀποθάνῃς! Καὶ ὥρμησε ἐναντίον της μὲ τὴν μάχαιραν ὑψωμένην· ἡ γραῖα πάραυτα ἐλιποθύμησεν. Ὁ δολοφόνος διηύθυνε τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στῆθός της, ἀλλὰ πάραυτα μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα καὶ μὲ φωνὴν ἀπελπιστικὴν, ὁ Φεροῦτσος ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς μάμμης του καὶ τὴν ἐσκέπασε μὲ τὸ σῶμά του. Ὁ δολοφόνος ἐτράπη εἰς φυγὴν ἀναποδογυρίζων τὴν τράπεζαν καὶ ρίπτων τὴν λυχνίαν, ἥτις καὶ ἔσβυσεν. Ὁ μικρὸς ἐτραβήχθη σιγαλὰ καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς μάμμης του, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἔμεινε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπὶ τοῦ στήθους της. Στιγμαί τινες παρῆλθον. Ἦτο κατασκότεινα. Τὸ τραγοῦδι τῶν χωρικῶν ἀπεμακρύνετο πρὸς τὸ χωρίον. Ἡ γραῖα ἐπανῆλθε εἰς τὰς αἰσθήσεις της.

— Φεροῦτσο! ἐφώναξε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσθεῖσαν καὶ μὲ τοὺς ὀδόντας συγκρουομένους.

— Γιαγιά μου, ἀπήντησε τὸ παιδί.

Ἡ γραῖα δοκιμάζει νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ τρόμος παραλύει τὴν γλῶσσάν της. Ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλὴ καὶ τρέμουσαν, κατόπιν κατώρθωσε νὰ ἐρωτήσῃ: Δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ;

— Ὄχι.

— Δὲν μὲ ἐφόνευσαν, ἐμουρμούρισε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ.

— Ὄχι, ἐσώθης, τῆς λέγει ὁ Φεροῦτσος μὲ φωνὴν ἀσθενῆ. Ἐσώθης ἀγαπητή μου μάμμη. Ἐπῆραν μαζῆ των χρήματα, ἀλλὰ ὁ πατέρας τὰ... εἶχε πάρει σχεδὸν ὅλα.

Ἡ γραῖα ἀνέπνευσε.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ

Αἱ παραστάσεις τῆς Δοῦζε ἔδωκαν τέλος πάντων καὶ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Θέατρον ἰδέαν τινὰ τῶν πρώτων φημιζομένων παραστάσεων τῶν μεγάλων γαλλικῶν θεάτρων. Ἡμεῖς εἴχομεν ἐδῶ πρώτην τῆς μεγάλης ἠθοποιοῦ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἑσπέρας, διότι καὶ κατὰ τὰς τρεῖς παραστάσεις ἦτο μεγάλη συγκέντρωσις ὅλου τοῦ ἐπισήμου καὶ ὡραίου καὶ πλουσίου κόσμου τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν ἐπεριμέναν τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν πρὸ τόσου καιροῦ καὶ αἱ γυναῖκες τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν προσκαίρων θριάμβων, διότι θὰ ταῖς παρείχετο μία μεγάλη εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξουν ὑπὸ τὸ ἄπλετον ἠλεκτρικὸν φῶς τὰς ὡραίας ἐνδυμασίας των καὶ τοὺς ἀδάμαντας καὶ τὰ τρίχαπτα καὶ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς ὤμους των τοὺς ἀλαβαστρίνους καὶ τοὺς εὐγράμμους των βραχίονας.

Καὶ ἂν ἡ τέχνη τῆς Δοῦζε δὲν ἦτο τόσον μεγάλη καὶ τόσον ὑπέροχος, θὰ ἐπεσκιάζετο ἀπὸ τὴν ἀνταύγειαν τόσων ἀδαμάντων καὶ τόσων γυμνῶν σαρκῶν καὶ τόσων πολυτίμων τριχάπτων καὶ σηρικῶν καὶ ἀραχνοϋδῶν ὑφασμάτων. Καὶ τί δὲν ἐξετέθη κατὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς ἑσπέρας ὡραῖον εἰς τέχνην ἀμφιέσεως καὶ εἰς χρώματα καὶ εἰς γουναρικὰ καὶ εἰς χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους!

Ἓν μόνον πρᾶγμα ἔλειψεν, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων. Τὸ κάλλος. Αἱ ὡραῖαι, αἱ ἀληθῶς ὡραῖαι ἐμετροῦντο εἰς τὰ δάκτυλα. Ποῦ εἶχαν κρυφθῆ καὶ δὲν ἐφαίνοντο αἱ καλλοναὶ τῶν Ἀθηνῶν; Κάποιος ἠκούσθη λέγων, χαιρεκάκως. «Αὐταὶ ἐδῶ εἶναι αἱ πλούσιαι μόνον.» Ὡσεὶ ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τὰς πλουσίας νὰ εἶναι καὶ ὡραῖαι, ἢ ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχαν ὡραῖαι μεταξὺ αὐτῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸ κάλλος ἐπεσκιάζετο πρὸ τοῦ πλούτου καὶ ἰδίως ὑπὸ τῆς τέχνης τῆς μεγάλης ἠθοποιοῦ. Ὕστερον ἀπὸ τὴν μεγάλην, τὴν αἰθερίαν ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐγέμιζε μόνη τὸ θέατρον ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ὕστερον ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν πλημμυροῦσαν, τὴν σπαρταριστήν, τὴν ὁποίαν ἐσκόρπιζαν τὰ βλέμματά της, ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον ἠκτινοβόλει εἰς τὸ στόμα της, ἀπὸ τὴν ἀπαλότητα τὴν θωπευτικήν, τὴν γαργαλιστικήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπλεον αἱ κινήσεις της, ὕστερον ἀπὸ τὴν αἴγλην καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς τέχνης, ἡ ὁποία τὴν μίαν καὶ μόνην αὐτὴν γυναῖκα μετεμόρφωνεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν εἰς μυρίων γυναικῶν εἰκόνας καὶ παραστάσεις, ὕστερον ἀπὸ τὸ σύνολον αὐτὸ τοῦ ὑπερτάτου καλοῦ καὶ ἀπείρως γοητευτικοῦ, τί εἶχαν νὰ ἀντιτάξουν αἱ ψυχραὶ καὶ ἄφωνοι ἀγαλματώδεις μορφαὶ τῶν ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ὥρας καθηλωμένων εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ ὅταν ἐκινοῦντο καὶ ὅταν ἐθαύμαζαν καὶ ὅταν ἐνθουσιάζοντο δὲν εἶχαν τὸ θάρρος οὔτε νὰ ὠχριάσουν, οὔτε νὰ χειροκροτήσουν, ἵνα μὴ προσκρούσουν εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας αὐστηρότητα;

Ἰδοὺ διατὶ αἱ ὡραῖαι καὶ ὅπου ὑπῆρχαν δὲν ἐφαίνοντο. Ἰδοὺ διατὶ εἰς τὸ πλούσιον εἰς ὡραῖα φορέματα καὶ ὡραῖα ἄνθη καὶ πολύτιμα κοσμήματα καὶ χειμάρρους ἠλεκτρικῶν φώτων θέατρον μία μόνη ἔλαμψε ζωντανὴ καλλονή, ἡ τῆς Δοῦζε, ἡ ὁποία δὲν εἶναι οὔτε ὡραία, ἀλλ' οὔτε πολὺ νέα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μπουρεκάκια. Λαμβάνετε φαρίναν γαλλικήν, σχηματίζετε σωρὸν καὶ εἰς τὸ μέσον σπάζετε ἓν ἢ δύω αὐγὰ καὶ σιγά, σιγά, ζυμώνετε μὲ αὐτὰ τὴν φαρίνα σας, καλά, ὥστε νὰ σχηματίζετε φύλλον. Ἔχετε περισσεύματα κρύου ψητοῦ κρέατος ἢ πουλιῶν. Τὰ κόπτετε εἰς κημάν, προσθέτετε ὀλίγον μαϊντανὸ ψιλοκομμένο, ὀλίγο τυρὶ τριμμένο, ὀλίγον πορτοκαλόφλουδον, ὀλίγην ψιλὴν σταφίδα καὶ ὅλα μαζῆ τὰ βράζετε 10 λεπτὰ μὲ ὀλίγον βούτυρον καὶ ὀλίγον ἄσπρο κρασί. Ὅταν θὰ τὸ κατεβάσετε ρίπτετε καὶ ἓν ἢ δύο κίτρινα αὐγοῦ. Ἀνοίγετε τὸ φύλλον σας, θέτετε ἐκ διαλειμμάτων μικροὺς σωροὺς ἀπὸ τὸ μίγμα σας θέτετε ἄλλο φύλλον ἀπ' ἐπάνω καὶ τὰ κόπτετε ἢ μὲ μικρὰς φόρμας ἢ μὲ μικρὰ ποτηράκια. Βάλλετε νὰ βράσῃ καλὰ πάχος χοίρινον ἢ βούτυρον ἄφθονον καὶ τὰ βράζετε ἐντὸς αὐτοῦ.

Κρέμα βακχική. Βάλλετε εἰς μίαν κατσαρόλαν 150 δράμια καλὸ ἄσπρο κρασί, ὄχι ρετσινάτο, 150 δράμ. ζάχαριν, ἀρκετὴν φλοῦδα ξυμένην λεμονιοῦ καὶ ὀλίγην κόλλαν ἀναλυομένην καὶ βράσετε ὅλα μαζή. Κτυπήσατε 7 κίτρινα αὐγῶν, ἕως νὰ ἀσπρίσουν, καὶ ἔπειτα κουταλιὰ κουταλιὰ ἑνώνετε μὲ αὐτὰ τὸ βρασμένο κρασί σας, ἀνακατώνουσα πάντοτε διὰ νὰ μὴ κόψῃ. Βάλλετέ την τότε ἐπάνω εἰς σιγανὴν φωτιὰν καὶ ἀνακατεύετε, ἕως ὅτου νὰ δέσῃ καὶ τὴν σερβίρετε.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ
Ἱδρυθὲν τῷ 1870

Μεγάλαι ἀποθῆκαι χάρτου παντὸς εἴδους καὶ εἰδῶν γραφικῆς ὕλης. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. — Χαράκται ἐπὶ μετάλλων. — Χαράσσονται σφραγῖδες ἐπὶ μετάλλου. — Κατασκευάζονται σφραγῖδες ἐξ ἐλαστικοῦ. — Ἐπιγραφαὶ θυρῶν ἐπὶ πορσελάνης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ διὰ μικρὰς ἐπιμελημένας ἐργασίας, δι' ἐπικεφαλίδας ἐπιστολῶν, φακέλλων, λ)σμοὺς, διευθύνσεις κλπ. 6 μηχανικὰ πιεστήρια ἐργάζονται καθημερινῶς.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ἐργοστάσιον φακέλλων, ἐμπορικῶν βιβλίων, τετραδίων μαθητῶν κλπ. καὶ φωτογραφικῶν καρτονίων.

Οἱ μόνοι κάτοχοι τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν *Lumière*.

Χάρτης φωτογραφικὸς *Albuminé* καὶ *Celuloidine*.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι «τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», αἱ καθυστεροῦσαι τὸς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν νὰ ἀποστείλουν αὐτὰς ἄνευ ἀναβολῆς.

— Νόνα, τῆς εἶπεν ὁ Φεροῦτσος, πάντοτε γονυπετὴς καὶ σφίγγων αὐτὴν δυνατὰ — ἀγαπητή μου νόνα μ' ἀγαπᾷς πάντοτε δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Ὦ Φεροῦτσο! κακόμοιρό μου παιδί! ἀπήντησεν ἐκείνη, θέτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. — Τί φόβον θὰ ᾐσθάνθης! Ὦ μεγαλοδύναμε Θεέ! ἄναψε τὸν λύχνον . . . .

— Ὄχι, ὄχι, ἂς μείνωμεν ἀκόμη σκοτεινά, ἐπειδὴ φοβοῦμαι

— Νόνα, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον. Πάντοτε σὲ δυσηρέστησα . . . .

— Ὄχι, Φεροῦτσο, μὴ λέγῃς αὐτὰ τὰ λόγια. Δὲν τὰ σκέπτομαι πλέον. Σ' ἀγαπῶ τόσον!

— Σὲ δυσηρεστοῦσα πάντοτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Φεροῦτσος μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἀλλὰ . . . σὲ ἀγάπησα πάντοτε. Μὲ συγχωρεῖς; Συγχώρησόν με, νόνα μου.

— Ναί, παιδί μου, σὲ συγχωρῶ, σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά. Φαντάσου ἂν δὲν σὲ συγχωρῶ. Σήκω, μικρέ μου. Δὲν θὰ σὲ μαλώσω ποτὲ πλέον. Εἶσαι καλός, εἶσαι τόσον καλός. Ἂς ἀνάψωμεν τὸ φῶς, ἂς κάνωμεν ὀλίγο κουράγιο.

— Εὐχαριστῶ νόνα, εἶπε τὸ παιδίον μὲ ἀσθενεστέραν φωνήν. Τώρα . . . . . εἶμαι εὐχαριστημένος Θὰ μὲ ἐνθυμῆσαι πάντοτε, νόνα μου; . . . Δὲν εἶναι ἀλήθεια; Θὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε . . . τὸν Φεροῦτσο σου;

— Φεροῦτσο μου! ἀνέκραξεν ἡ μάμμη ἔκπληκτος καὶ ἀνήσυχος, θέτουσα τὸς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ σκύπτουσα τὴν κεφαλήν, ὡς θέλουσα νὰ τὸν παρατηρήσῃ εἰς τὸ πρόσωπον.

— Ἐνθυμοῦμαι, ἐμουρμούρησεν ἀκόμη τὸ παιδὶ μὲ φωνὴν ἀσθενεστάτην. Δῶσε ἓν φίλημα εἰς τὴν μητέρα μου, εἰς τὸν πατέρα μου .... εἰς τὴν Λουϊζίνα.... χαῖρε, νόνα.....

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! τί ἔχεις! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα ἐγγίζουσα αὐτὸν εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἀσθμαίνουσα ἀγωνιωδῶς. Ἡ κεφαλὴ τοῦ μικροῦ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της. Καὶ ὕστερον μὲ ὅσην εἶχε δύναμιν φωνῆς ἀπελπιστικῶς ἀνέκραξε: Φεροῦτσο! Φεροῦτσο! Φεροῦτσο! Παιδί μου! ἀγάπη μου! ἄγγελοι τοῦ παραδείσου, βοηθήσατέ με!

Ἀλλ' ὁ Φεροῦτσος δὲν ἀπήντησε πλέον. Ὁ μικρὸς ἥρως, ὁ σωτὴρ τῆς μητρὸς τῆς μητρός του, κτυπηθεὶς μὲ μίαν μαχαιριὰν εἰς τὴν ράχιν, ἀπέδωσε τὴν ὡραίαν καὶ γενναίαν του ψυχὴν εἰς τὸν Θεόν.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν) **Ἀθηνᾶ Μοντουόρη**